

lijks zeven-en-vijftig jaren tellende mocht men haar hooger leeftijd toekennen op het uiterlijk. Onder de kanten muts met opstaanden rand ging het dunne zilveren hair schuil. Tallooze groeven op het voorhoofd, langs de vermoeide, maar nog altijd mooie donkere oogen, diepe plooiën om mond en kin, verhaalden van veel zorg, veel leed, vele tranen. Haar moederhart was zwaar beproefd in den langen tijd van zeven-en-dertig jaren na hare bruiloft. Negen kinderen had zij haar man geschonken. Haar eerstgeborene, Cornelis, was jong gestorven, later teruggegeven in een tweeden Cornelis, nu een flink jonkman, de steun van zijn vader op het comptoir in de Nesse. Nog een zoon en een dochtertje had zij moeten missen, beiden in de wieg gestorven, eene Stijntje, haar op nieuw geschonken in eene tweede Stijntje, nu hare rechterhand in het huishouden.

Zes kinderen mocht ze behouden. Zij was er oprecht dankbaar voor, al had zij reeds leeren begrijpen, dat, waar de kleinen soms op haar kleeft trapt, de grooten het eerlang op haar hart zouden doen. Juist de twee oudsten, Hildegond en Gerbrand, hadden haar de meeste tranen gekost. Hildegond, de knapste, de schitterendste harer dochters, kwijnde nu in den echt met een man beneden haar stand, getrouwd uit droeve noodzakelijkheid, verzonken in een somberen kerkelijken ijver, die haar snel deed verouderen vóór haar tijd. En Gerbrand, de geniaalste van hare zonen, stelde haar hart op de zwaarste proeven — dan eens de heerlijkste lauweren winnend door zijne kunst en zijne onuitroeibare vroolijke luim, dan eens door zijne lichtzinnigheid en baldadigheid haar grievend tot in het diepste van hare ziel.

En nu scheen het haar, dat deze eerste Dinsdag van 1618 misschien de treurigste dag van haar leven zou worden. Haar man was zeer onthutst op het bericht, dat Gerbrand niet thuis gekomen was. Men vermoedde, dat zijne buitengewone gehechtheid aan het ijsvermaak hem na het vroolijk maal nog naar de schaatsen zou hebben doen grijpen — dat hem een ongeluk overkomen was op den Amstel bij het invallen der duisternis. Reeds had men den trouwen knecht Sander Vredericxsz. naar het huis van Gilles Gillesz. Valckenier gezonden, en met bangen schrik vernomen, dat ook deze was uitgebleven, en dat er overal met groote vlijt naar hem werd gezocht.

Vader Adriaen moest om de menigvuldigheid der zaken, die de eerste werkdag van het Nieuwjaar meebracht, te negen uur naar de Nesse gaan. Hij gelastte, dat Sander hem onmiddellijk zou waarschuwen, wanneer er tijding van Gerbrand kwam. En reeds waren twee-en-een-half uur verlopen, waarin haar zielsangst steeds hooger klom. Zij had Stijntje en Bely naar de keuken gezonden, om onbespied te kunnen weenen en klagen. De ijselijkste voorstellingen rezen voor hare oogen. Gerbrand's lijk, verstijfd, bevrozen, zou in haar huis worden binnengedragen — juist nu, op het oogenblik, dat een goede geest hem scheen te bezielen, juist nu er eene heerlijke hope voor hem scheen te dagen. Met een bitteren kreet zonk zij op de knieën bij een leunstoel, en vouwde de handen . . .